

tilbagelevering af reservefonden, hvis man på ny ville indføre den direkte arbejdsgiverbetaling, men det har arbejdsministeren åbenbart overset.

Så tilbyder arbejdsministeren nu Lønmodtagernes Garantifond i stedet for de godt 150 mio., han inddrager, den sølle trøst, at staten vil stille en garanti, såfremt Garantifonden i perioder skulle få problemer med manglende likvide midler. I stedet for gang på gang at fremlægge nye tiltag, der øger erhvervslivets udgifter og administrative byrder, ville det klæde regeringen, hvis dens ministre lidt oftere ville beskæftige sig med, hvordan regeringen kan give erhvervslivet – som jo også er den helt væsentlige kilde i forbindelse med finansieringen af den danske velfærdsstat – bedre arbejdsvilkår.

Hver eneste gang Folketinget vedtager et af regeringens forslag, der pålægger erhvervslivet endnu en række byrder, er det både et slag mod den danske konkurrenceevne og et slag mod de danske virksomheders lyst og mulighed for at investere og dermed skabe nye arbejdspladser.

Det lovforslag, vi behandler i dag, vil ud over de administrative omkostninger, som jo rammer de små virksomheder hårdt, koste erhvervslivet omkring 165 mio. kr. årlig. Forslaget er derfor endnu en forværring af den danske konkurrenceevne og dermed en form for arbejdsmarkedspolitik, som Venstre har svært ved at se det fornuftige i.

Så vil Venstre i stedet for opfordre arbejdsministeren til at finde en ny plade, der ikke hele tiden kører i den samme rille: Nye afgifter, nye byrder, nye afgifter, nye byrder. Hvis ministeren ikke kan finde en ny plade, skal vi gerne hjælpe ham med det gennem Venstres finanslovoplæg.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Gennemføres arbejdsministerens lovforslag, kommer arbejdsgiverne til at dække udgifterne til Lønmodtagernes Garantifond to gange, dels i form af tillægsmoms eller lønsumsafgift, sådan som det blev besluttet ved det store forlig i 1987 mellem den daværende regering og Socialdemokratiet, dels ved dette forslags direkte arbejdsgiverbetaling.

Sådan vil altså den socialdemokratiske regering behandle dansk erhvervsliv, som i forvejen har problemer med konkurrenceevnen både på hjemmemarkedet og på eksportmarkederne. Og hertil kommer så, at regeringen med gennemførelse af dette forslag foretager en egentlig

konfiskation af den arbejdsgiverbetalte reservefond på ca. 150 mio. kr., som eksisterede i 1987, og som staten i 1988 kunne trække på, før det blev nødvendigt med statslige bidrag til fonden.

At gennemføre regeringens forslag vil ikke alene være frækt, det vil også være uklogt. Om ganske få måneder skal parterne på arbejdsmarkedet afslutte forhandlingerne om nye overenskomster. Det er vist ingen hemmelighed, at der vil blive tale om et særdeles vanskeligt forhandlingsforløb, som meget let kan ende med sammenbrud i stedet for enighed. Og det kan blive endda meget dyrt for det danske samfund.

Regeringens finanslovsforslag for næste år indeholder økonomiske merbelastninger for erhvervslivet for milliardbeløb, og dette forslag her alene belaster erhvervene med ca. 165 mio. kr. Det er en ubestridelig kendsgerning, at hver gang regeringen belaster erhvervslivet, gør man det vanskeligere at blive enige om nye overenskomster. Den samfundsøkonomiske ramme, som man har til rådighed for lønstigninger eller andre goder for lønmodtagerne, bliver tilsvarende snævrere. Derfor afviser Det Konservative Folkeparti lovforslaget.

Ole Sohn (SF):

Forslaget her hedder: »Lov om ændring af lov om Lønmodtagernes Garantifond« og så står der i parentes »Omlægning af finansieringen af Lønmodtagernes Garantifond«. Man kunne måske sige det på den måde, at man vender tilbage til udgangspunktet, hvor det oprindeligt var en arbejdsgiverfinansieret ordning.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger om forslaget her, for det er jo åbenlyst, at det er et forslag, som indgår i de igangværende finanslovforhandlinger, og derfor vil jeg nøjes med at sige, at vi er positive over for det, men vi vil lade det indgå i en helhed, afhængigt af, hvordan det går i finanslovforhandlingerne.

Det, der jo altid er væsentligt, når man diskuterer, både lovforslaget her, men også de bagvedliggende økonomiske fordelinger i forbindelse med finansloven, er, at hvis man vil ind og være med til at løse landets økonomiske problemer, må man jo ikke alene deltage i det gode, det dér med at bruge penge – og jeg har meget forståelse for og erfaring for i de her forhandlinger, at specielt Venstre og De Konservative er udmærkede brugere, kommer med gode ideer til, hvad man kan bruge pengene til – men på et eller andet tidspunkt i forhandlingerne